

Arrest

nr. 276 948 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Montenegrijnse nationaliteit te hebben en Rom van afkomst te zijn. U bent geboren in het toenmalige Joegoslavië te Podgorica op (...).

Op 13 januari 2000 hebt u een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beoordeelde uw verzoek onontvankelijk. Vervolgens bent u via Italië in 2002 teruggekeerd naar Montenegro. In 2002 werd u gecontroleerd door de politiediensten omdat u op straat sliep. U had geen identiteitskaart, men geloofde niet dat u de Montenegrijnse nationaliteit had en men nam u mee naar het politiekantoor waar u werd geslagen door leden van de politie. In 2008 werd u door onbekenden geslagen toen u met twee andere mannen in een park aanwezig

was en u een van de mannen kuste. Na de slagen bent u een dag in het ziekenhuis beland, maar omdat uw familie de medische kosten niet kon betalen, hebben ze u naar een ziekenhuis in Duitsland gebracht waar u geholpen werd en uw medische kosten werden betaald door de sociale dienst aldaar. U hebt er tevens een verzoek om internationale bescherming ingediend omdat u homoseksueel bent doch dit werd u geweigerd. Sinds de slagen die u gekregen hebt in 2008 hebt u last van epilepsie.

Nadat uw verzoek in Duitsland geweigerd werd, bent u naar Italië gegaan waar u verschillende jaren hebt verbleven. U hebt er geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Vervolgens ging u in 2019 naar Frankrijk omdat u gehoord had dat Parijs de stad bij uitstek was voor homoseksuelen. U ervaaarde dat dit geenszins het geval was en hebt er enkele maanden op straat verbleven alvorens u terugkeerde naar Italië. Vanuit Italië bent u vervolgens naar België vertrokken waar u bent toegekomen op 20 juli 2021 en waar u diezelfde dag opnieuw een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Uw tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard door het CGVS op 31 augustus 2021.

Bij terugkeer naar Montenegro vreest u vermoord te zullen worden omdat u homoseksueel bent. Voorts vreest u in Montenegro geen rechten te zullen hebben als Rom en homoseksueel. U zal er niet kunnen werken, verplicht zijn in de velden te wonen en u zal er als homoseksueel niet aanvaard worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u medische documenten voor betreffende medicatie voor uw epilepsie, documenten die u verkregen hebt van DVZ, CGVS en Fedasil in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, uw Belgisch attest van immatriculatie en twee originele Franse tijdschriften uitgegeven door een liefdadigheidsinstelling. U wenst eveneens een USB-gegevensdrager voor te leggen met hierop expliciet seksuele handelingen die u hebt gesteld en waarmee u uw homoseksuele oriëntatie wil bewijzen. Deze usb werd niet bekeken en niet aangenomen door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Montenegro vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u in Italië nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend desondanks u er meerdere jaren hebt gewoond nadat u in 2008 Montenegro definitief verlaten hebt (CGVS, p. 7). Ter verklaring geeft u aan dat u er geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend omdat mensen uit Servië, Bosnië en Montenegro er niet aanvaard worden (CGVS, p. 8). Dergelijke blote en ongefundeerde bewering overtuigt in het geheel niet dat u hierdoor gehinderd zou zijn een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten. De vaststelling dat u in al die jaren dat u in Italië verbleven hebt zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt alvast de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, in casu Italië, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u dus niet heeft gedaan. Uw houding, meer bepaald dat nagelaten hebt in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen alsook dat u na 2008 (al dan niet) teruggekeerd bent naar Montenegro, staat dan ook haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien bent u tegenstrijdig in uw verklaringen betreffende de periodes dat u al dan niet in Montenegro verbleven bent. Zo geeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u in 2008 Montenegro verliet, via Duitsland naar Italië gegaan bent waar u een jaar verbleven hebt waarna u opnieuw voor twee of drie jaar naar Montenegro bent teruggekeerd (verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 24 augustus 2021, punt 16). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u na uw vertrek uit Montenegro naar Duitsland gegaan bent en vervolgens naar Italië waar u gebleven hebt tot u in 2019 naar Frankrijk bent gegaan

(CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ stelt u plots dat u inderdaad van Montenegro naar Duitsland en vervolgens naar Italië gegaan bent waarna u voor twee jaar bent teruggekeerd naar Montenegro (CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u het eerst anders zei, verandert u opnieuw uw verklaring en stelt u wederom dat u in 2007 uit Montenegro vertrokken bent naar Duitsland en dat u vandaar naar Italië bent gegaan waar u tot 2019 gebleven bent (CGVS, p. 8). Nogmaals gevraagd tot wanneer u in Montenegro gewoond hebt, stelt u tot 2008. Gevraagd of u daarna nog teruggekeerd bent, benadrukt u van niet, wat uiterst tegenstrijdig is met uw verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 9). Frappant genoeg gaf u eveneens bij de DVZ aan dat u tot 2018 in Montenegro gewoond hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, punt 10). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u dit niet gezegd hebt, dat het een kort interview was en u onderbroken werd door de tolk (CGVS, p. 9). Daar uw verklaring bij DVZ u werd voorgelezen vooraleer ze u ter ondertekening werd voorgelegd en u daarnaast bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud de mogelijkheid hebt gekregen opmerkingen te maken betreffende uw verklaring bij DVZ waarbij u niets vermeldde, dient geconcludeerd dat uw verantwoording niet volstaat. Er kan bijgevolg slechts geconcludeerd worden dat u tegenstrijdig blijft in uw verschillende verklaringen betreffende de periodes dat u in Montenegro verbleven heeft. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Bij terugkeer naar Montenegro vreest u als Rom en als homoseksuelen geen rechten te hebben, niet geaccepteerd te worden, geen officieel werk te kunnen doen en geen echt huis te zullen hebben. U vreest als homoseksuelen vermoord te zullen worden (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 29 november 2021, p. 10).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal toont aan dat heel wat Roma in Montenegro zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Montenegro, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Montenegrijnse overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Montenegro het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Montenegrijnse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2020 aangenomen, gepaard gaand met een nieuw actieplan. In september 2021 werd dit actieplan opnieuw verlengd voor de periode 2021-2025. Er werd reeds vooruitgang vastgesteld bij de registratie en bij het onderwijs voor de Roma. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Montenegro ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen. Zo werd januari 2021 in de hoofdstad Podgorica het Romacted II programma 'Promoting Good Governance and Roma Empowerment at Local Level' gelanceerd in samenwerking met de Europese unie en de raad van Europa. Het project loopt tot 2024 in Podgorica en zeven andere gemeenten en is de opvolger van Romacted I dat liep van 2017 tot 2020. Het doel is de integratie van Roma in lokale gemeenschappen te verbeteren door verhoogde participatie in besluitvorming en het helpen van lokale autoriteiten met het integreren van maatregelen om de democratische participatie en empowerment van Roma. De NGO 'Young Roma' treedt hierin op als ondersteunende organisatie voor het project. Tevens zijn er in Montenegro meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van de Roma verdedigen, waarbij dient aangestipt dat de meeste NGO's kunnen handelen zonder inmenging van de overheid.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Montenegro hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan

aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Montenegrijnse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan gewezen worden op het feit dat de instelling van de Ombudsman optreedt als nationaal mechanisme voor de bescherming tegen discriminatie en dat er een Raad voor de Bescherming tegen Discriminatie, waarin ook vertegenwoordigers van de Roma zetelen, operationeel is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Zelf brengt u geen concrete elementen aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Montenegro zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Zo werd u gevraagd waarom Roma volgens u op heden geen rechten hebben in Montenegro. Daarbij verwijst u slechts heel algemeen naar de situatie van Roma in Servië en Macedonië (CGVS, p. 15). Gevraagd welke mogelijkheden Roma hebben in Montenegro om hun rechten te laten gelden, antwoordt u enkel dat u maar één plek kent waar allemaal Roma wonen, niet in huizen maar in caravans (CGVS, p. 15). Gevraagd of deze situatie voor Roma veranderd is sinds uw vertrek aldaar en op welke manier, moet u toegeven dat u dat niet kan zeggen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u zich hierover geïnformeerd hebt op welke manier u bijvoorbeeld geholpen zou kunnen worden bij terugkeer, geeft u slechts aan dat u hiervan het nut niet inziet omdat u toch terug opnieuw in de velden zou moeten wonen (CGVS, p. 16). Gevraagd waarop u zich baseert om dit te stellen, moet u toegeven dat u dat niet weet, dat de wetten mogelijk wel veranderd zijn (CGVS, p. 16). U slaagt er aldus niet in uw beweringen te concretiseren. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Uw verklaring dat u in Montenegro met niemand contact heeft (CGVS, p. 5) betreft een motief van louter persoonlijke aard dat niet kan weerhouden worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u aangeeft al 20 jaar geen contact meer met uw broer of zussen te hebben gehad, geeft u te kennen dat ze in Montenegro kunnen zijn of elders (CGVS, p. 5). Bovendien haalt u aan tijdens uw verblijf in Montenegro er gewerkt te hebben (CGVS, p. 5). Er zijn dan ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer.

Daarnaast slaagt u er niet in te overtuigen dat u bij terugkeer naar Montenegro geen beroep zal kunnen doen op de aanwezige lokale autoriteiten indien u geconfronteerd zou worden met problemen omwille van uw etniciteit als Rom dan wel omwille van uw seksuele oriëntatie. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Montenegro maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Montenegrijnse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Over het algemeen functioneert de Montenegrijnse politie op professionele wijze en werkt ze efficiënt. Montenegro beschikt ook over een goed uitgebouwd rechtssysteem met een functionerende justitie. Onder impuls van de Europese Unie werd van start gegaan met de hervorming van het gerechtelijk apparaat. Er werd hierdoor reeds vooruitgang geboekt bij de versterking van het wettelijk kader voor de verbetering van de onafhankelijkheid, aansprakelijkheid en professionalisering van justitie. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de Ombudsman. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt wangedrag van politieagenten niet zonder meer gedoogd en kan het leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Montenegro aanwezig zijn. Enkele verbeteringen in de wet in 2015 hebben ervoor gezorgd dat het recht op gratis juridische bijstand expliciet erkend wordt voor slachtoffers van huiselijk en intrafamiliaal geweld en in 2019 en 2020 werden een aantal activiteiten georganiseerd om het bewustzijn rond gratis juridische bijstand voor kwetsbare groepen te verhogen. Informatie stelt ook nog dat de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Montenegro de afgelopen jaren dan ook diverse maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, waaronder de oprichting van een anticorruptieagentschap en het bureau van de speciale aanklager. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van

meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. Zo worden regelmatig ambtenaren vervolgd voor misbruik van het ambt en corruptie. De Montenegrijnse overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Montenegro". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Zelf brengt u bovendien geen concrete elementen aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Montenegro zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Het feit dat u in 2002 door de Montenegrijnse politie en in 2008 door onbekenden werd geslagen is betreurenswaardig (CGVS, p. 13), maar vanzelfsprekend te ver in de tijd gesitueerd om anno 2021 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Montenegro een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Dat u in 2008 geen aangifte gedaan hebt van het homofoob geweld waarvan u slachtoffer werd omdat u ervan uitging dat de politie u ook zou slaan en u dergelijk gedrag van de politiediensten nergens zou kunnen aanklagen (CGVS, p. 14) vinden bovendien geen steun in de objectieve informatie om te stellen dat u op heden bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de politiediensten.

Bovendien gevraagd waarom u op heden bij terugkeer uw rechten als Roma en als homoseksuel niet kan laten gelden, haalt u slechts vaag en algemeen aan dat er geen recht is en geen vrijheid (CGVS, p. 15). Gevraagd waarop u zich baseert, verwijst u slechts naar de feiten in 2002 en 2008 (CGVS, p. 15). Daarentegen gevraagd of u hedendaagse voorbeelden kent van homoseksuelen die in Montenegro vermoord werden, moet u erkennen van niet en u voegt eraan toe dat u geen weet hebt van wetten die veranderd zijn (CGVS, p. 15). Gevraagd of u zich geïnformeerd hebt naar de wetgeving betreffende homoseksuelen in Montenegro, geeft u bovendien aan van niet met als verantwoording dat u altijd in Italië geweest bent en het u niet uitmaakt wat er in Montenegro gebeurt op wetgevend vlak (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u zich hierover niet geïnformeerd hebt, geeft u aan dat het u niet interesseert (CGVS, p. 15). Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u, zoals eerder reeds aangegeven, bij de DVZ aangaf dat u na 2008 nog gedurende twee à drie jaar bent teruggekeerd naar Montenegro en u er toen geen problemen meer had gekend (verklaring volgend verzoek DVZ, punt 16). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat, hoewel er nog steeds gevallen van homofoob en transfoob gedrag worden gemeld die aanleiding geeft tot geweld ten aanzien van LGBT, de Montenegrijnse overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. Zo wordt discriminatie op basis van de seksuele oriëntatie bij wet verboden. Indien er anti-LGBT motieven meespelen bij criminele feiten wordt dit zelfs als een verzwarende omstandigheid beschouwd door de Montenegrijnse wetgever. Hieruit kan dus geenszins opgemaakt worden dat de politiediensten niet zouden optreden tegen homofoob geweld. Volgend op haar vorige actieplan, rolde de Montenegrijnse overheid in mei 2019 haar nationale strategie 2019-2023 uit om de kwaliteit van leven van LGBTI-personen te verbeteren en de uitsluiting van LGBT-personen in het sociale leven tot een minimum te herleiden. Een nationaal team in samenwerking met ngo's en internationale instellingen zal de implementatie van de verschillende doelstellingen monitoren. Daarmee plaatst de Montenegrijnse overheid de verbetering van de rechten voor LGBT bovenaan de politieke agenda. De samenwerking tussen de LGBTI-gemeenschap en de politie werd verbeterd. Er zijn nu speciale agenten binnen de politie die de naleven van de rechten van LGBTI-personen observeren en er zijn binnen de politiekorpsen ook vertrouwensteams die de communicatie tussen de politie en de gemeenschap moeten verbeteren. In juli 2020 heeft het Montenegrijnse parlement het wettelijk samenwonen tussen mensen van hetzelfde geslacht mogelijk gemaakt. Daarmee was Montenegro het eerste Europese land buiten West-Europa en de EU dat burgerlijke partnerschappen tussen partners van hetzelfde geslacht legaliseert. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat LGBT-personen terecht kunnen in vluchthuizen, indien nodig. De overheid verhoogde in 2019 nog haar subsidies om twee zo'n vluchthuizen extra te ondersteunen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Montenegro opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit de vaststellingen dat u zowel betreffende uw vrees voor discriminatie omwille van uw etnie als omwille van uw seksuele oriëntatie geen enkele poging hebt ondernomen zich te informeren betreffende de actuele situatie van Roma en LGBT in Montenegro, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, dient te worden geconcludeerd dat dit houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Op basis van het bovenstaande slaagt u er geenszins in aannemelijk te maken dat u, indien u op heden alsnog zou terugkeren naar Montenegro bij eventuele problemen omwille van uw homoseksualiteit dan wel omwille van uw etnische achtergrond als Roma, geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de aanwezige nationale autoriteiten.

Waar u in uw verklaringen aanhaalde dat u in 2008 in de onmogelijkheid was om de ziekenhuiskosten te betalen, dat u daarom naar Duitsland gebracht werd waar de kosten gedragen werden door de sociale dienst en dat u sinds de slagen in 2008 lijdt aan epilepsie (CGVS, p. 14), dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs voorleggen betreffende deze ziekenhuisopname (CGVS, p. 14). Frappant is ook dat u daarbij aanhaalt op dat moment ook een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p. 7) en daarbij verklaart slechts éénmaal in Duitsland te zijn geweest (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de vaststellingen uit de Eurodac-search results dat uw vingerafdrukken er respectievelijk in 2014 en 2015 werden afgenomen, komt u met een andere versie en beweert u enerzijds dat u eens, op een dag naar Duitsland bent geweest om uw vingerafdrukken te laten nemen en dat u ook in 2015 toen u onderweg naar België in Duitsland gecontroleerd werd (CGVS, p. 8). Uw verantwoording is evenwel niet afdoende omdat het louter aanpassen van uw verklaringen de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Er kan ook niet verstaan worden waarom u gewoon naar Duitsland zou gaan om er uw vingerafdrukken te laten nemen. Bovendien haalt u in die context eveneens aan dat uw familie betaalde om u in 2008 naar Duitsland te brengen voor verzorging (CGVS, p. 7), wat uw bewering reeds twintig jaar geen contact te hebben gehad met familie, eveneens ondermijnt.

Bovendien blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat ook in Montenegro een gezondheidssysteem bestaat dat steunt op een sociale zekerheid, waarbij meer dan 95% van de mensen gedekt worden door deze sociale zekerheid. Behalve uw blote beweringen dat u als Rom geen rechten hebt hetgeen hierboven reeds weerlegd werd, blijkt uit niets dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op medische zorg die gedekt wordt door deze sociale zekerheid. Het CGVS erkent dat er mogelijk een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Montenegro, doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook, de aangehaalde epilepsie, die werd gestaafd door een kopie van een medisch document betreffende uw medicatie, houdt op zichzelf geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u voorgelegde documenten wijzingen bovenstaande vaststellingen niet. Uw attest van immatriculatie is een Belgisch identiteitsdocument en heeft geen uitstaan met uw voorgehouden vrees in Montenegro. De Franse magazines hebben betrekking op uw verblijf in Frankrijk en hebben evenmin enige invloed op de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Montenegro. De documenten met de website van Rainbouse, LGBTI hebt u in België gekregen bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming.

Om uw verklaringen te staven, wilde u eveneens een USB-gegevensdrager voorleggen met expliciet seksuele handelingen (CGVS, p. 10 & 11). Deze werd door het CGVS geweigerd (CGVS, p. 11). Er dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in dit geval paragraaf 72 van arrest "A, B, C v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 2 december 2014, dat richtlijn 2004/83 van de Raad ("Kwalificatierichtlijn") interpreteert, het volgende blijkt: "Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests" om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen." Bijgevolg aanvaardt het Commissariaat-generaal de USB-gegevensdrager niet als geldig bewijselement om uw seksuele oriëntatie te staven. In het licht van het voormelde arrest vorm(t)en dit element geen bewijs van uw seksuele oriëntatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de artikelen 8 en 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikels. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij evenmin aanvoert op welke manier artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 23 en 39 van voormelde richtlijn 2005/85/EG en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekende partij machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2021 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Montenegro bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.6. De Raad stelt vast dat *in casu* door verwerende partij op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (A) verzoekende partij in Italië nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend desondanks zij er meerdere jaren heeft gewoond nadat zij in 2008 Montenegro definitief verlaten heeft; (B) verzoekende partij tegenstrijdig is in haar verklaringen betreffende de periodes dat zij al dan niet in Montenegro verbleven heeft; (C) wat betreft haar vrees bij terugkeer naar Montenegro als Rom en als homoseksuelen geen rechten te hebben, niet geaccepteerd te worden, geen officieel werk te kunnen doen en geen echt huis te zullen hebben en haar vrees om als homoseksuelen vermoord te zullen worden, (i) op basis van de beschikbare informatie geconcludeerd kan worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging, noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (ii) verzoekende partij in gebreke blijft haar vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen, (iii) zij er bovendien niet in slaagt te overtuigen dat zij bij terugkeer naar Montenegro geen beroep zal kunnen doen op de aanwezige lokale autoriteiten indien zij geconfronteerd zou worden met problemen omwille van haar etniciteit als Rom dan wel omwille van haar seksuele oriëntatie, en (iv) haar houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aangezien zij geen enkele poging heeft ondernomen om zich te informeren betreffende de actuele situatie van Roma en LGBT in Montenegro, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van haar vrees voor vervolging; en (D) wat betreft haar medische problemen, behalve haar blote beweringen dat zij als Rom geen rechten heeft, hetgeen reeds weerlegd werd, uit niets blijkt dat zij bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op medische zorg die gedekt wordt door de sociale zekerheid in Montenegro, en voorts de aangehaalde epilepsie op zichzelf geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake de subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekende partij citeert uit verschillende rapporten over de situatie van Roma en LGBT's in Montenegro en met name de discriminatie en het geweld ten aanzien van deze groepen benadrukt, bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet kan volstaan met dergelijke verwijzing naar algemene informatie waaruit zij citeert wat naar haar mening relevant is, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, zo blijkt omstandig uit de bestreden beslissing, in gebreke blijft. Zij toont zulks evenmin *in concreto* aan door louter te verwijzen naar haar profiel, *i.e.* een homoseksuele Rom met epilepsie.

Waar zij in haar verzoekschrift duidt op haar epilepsie en ter staving hiervan opnieuw een kopie voegt van het medisch document betreffende haar medicatie dat zij reeds eerder bijbracht en zich derhalve reeds in het administratief dossier bevindt (bijlage 3 van het verzoekschrift; administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 5), duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Hoe dan ook, de aangehaalde epilepsie, die werd gestaafd door een kopie van een medisch document betreffende uw medicatie, houdt op zichzelf geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”* Verzoekende partij werpt hierop geen ander licht.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Montenegro, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 november 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Italiaans en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT